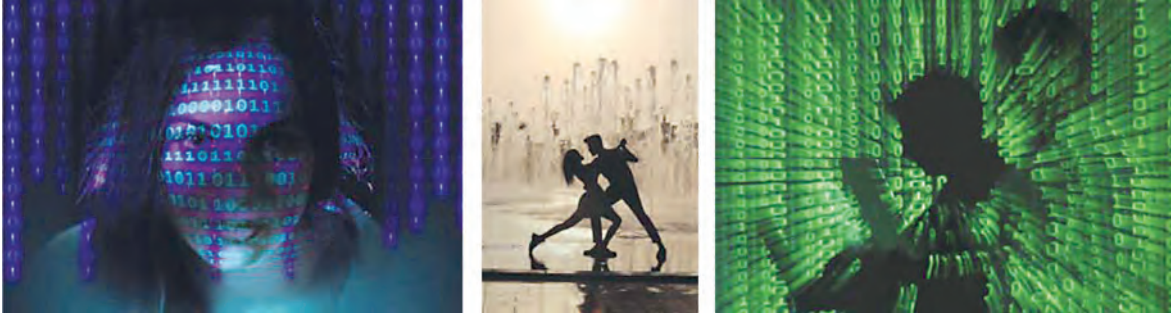

Μύθος και λόγος στη ζωή

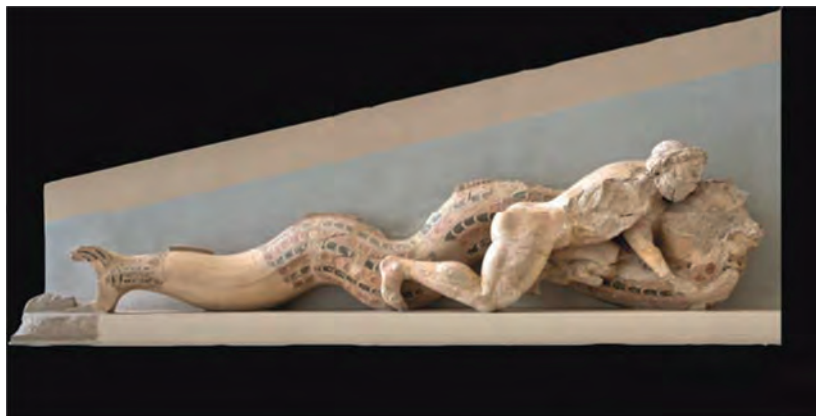

Στοιχεία μύθου και λόγου στις θρησκείες

Μύθος: θρησκεία, φιλοσοφία, τέχνη

Στη θρησκευτική περιοχή ο μύθος αποτελεί πάντοτε την αφετηρία. Αυτό σημαίνει ότι οι ρίζες του και οι καταβολές του είναι η ζωή και τα στρώματα της ανθρώπινης ύπαρξης. [...] Ο μύθος εκφράζει τη ζωή και τις βιωματικές ρίζες της ύπαρξης και συνάμα κάνει την πράξη συγκεκριμένη. Ανάλογα με την ποιότητα της θρησκευτικής ζωής και με την καλλιέργεια της ύπαρξης ο μύθος παίρνει και την αντίστοιχη μορφή. Πράγματι, ο μύθος είναι ένα υφάδι που όλο πλέκεται και ανανεώνεται, παίρνοντας διάφορες μορφές. Η πορεία και η εξέλιξη στο πλάσιμο της στόφας ενός μύθου είναι δεμένη οργανικά με την ποιότητα, την ειλικρίνεια και την ένταση της θρησκευτικής ζωής. [...] Υπάρχει ο μύθος και στη φιλοσοφία (τουλάχιστο στην πλατωνική). Διατηρεί βέβαια τον ερμηνευτικό και συμβολικό του χαρακτήρα, αλλά ποτέ δεν αποτελεί την αφετηρία. [...] Ο μύθος έχει κεντρική θέση και στην περιοχή της τέχνης. Αλλά και εδώ διαφοροποιείται ως προς τη δομή και την έκφρασή του. [...] Στην προκειμένη περίπτωση το δέσιμο του μύθου και η λειτουργική του έκφραση πρέπει να γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργεί την αισθητική συγκίνηση.

Ματσούκας, Ν., *Λόγος και Μύθος με βάση την αρχαία ελληνική φιλοσοφία*, Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, 1990, σελ. 29-31.

Τμήμα πώρινου αετώματος από τον παλαιό αρχαϊκό ναό στην Ακρόπολη. Τρίτων, Μουσείο Ακρόπολης 550-540 π.Χ. Από τον κύκλο των μύθων του Ηρακλή: Ο Ηρακλής παλεύει με τον Τρίτωνα.

Ο μύθος για τη γέννηση της Αθηνάς

Όταν οι θεοί του ουρανού νίκησαν τους Τιτάνες, ο Δίας, έσμιξε με μια κόρη του Ωκεανού και της Τηθύος, τη Μήτιδα... Γρήγορα όμως μαθαίνει πως η Μήτιδα θα του γεννούσε πρώτα την Αθηνά, που θα του έμοιαζε στην παλικαριά και το μυαλό και έναν γιο αργότερα, πιο έξυπνο από εκείνον, που μεγαλώνοντας ήταν φόβος να του αρπάξει το θρόνο. Για να γλυτώσει μια για πάντα από έναν τέτοιο κίνδυνο, ο Δίας καταπίνει τη Μήτιδα και την κρατάει μέσα του... Όταν έρχεται η ώρα να γεννηθεί η Αθηνά, ο Δίας προστάζει τον Προμηθέα -κατ' άλλους τον Ήφαιστο- να του ανοίξει με μια τσεκουριά το κεφάλι. Έτσι ξεπηδάει αλαλάζοντας και πάνοπλη η νέα θεά.

Κακριδής, Ι., *Ελληνική Μυθολογία*, τ. 2, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα, 1986, σελ. 98-100.

Εξάλειπτρο (μικρό αγγείο για αρωματικά έλαια και υγρές αλοιφές, που συνήθως χρησίμευαν για τον καλλωπισμό) με την παράσταση της γέννησης της Αθηνάς του 570-560 π.Χ. Βρέθηκε στη Θήβα. Σήμερα εκτίθεται στο Μουσείο του Λούβρου (CA616).

Μύθος και ιστορική αφήγηση στην Αγία Γραφή

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ: Η δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου (Γεν 1, 1 – 2, 4)

Η εμφάνιση της ζωής

Πριν από μερικά δισεκατομμύρια χρόνια, η επιφανειακή μορφή του πλανήτη μας δεν θύμιζε, ασφαλώς, σε τίποτα τη σημερινή εικόνα. Είναι πιθανόν ότι η ατμόσφαιρά του απετελείτο από υδρογόνο, αμμωνία, μεθάνιο, υδρατμούς και άλλα αέρια· οπωσδήποτε, όμως, όχι οξυγόνο, που είναι χημικά πολύ δραστικό και θα σχημάτιζε γρήγορα σύνθετες ενώσεις. Τη σημερινή του παρουσία στην ατμόσφαιρα, το οξυγόνο την οφείλει στη συνεχή του ανακύκλωση μέσω των φυτών. Τότε, βέβαια, φυτά δεν υπήρχαν. Βράχοι και νερό κάλυπταν την επιφάνεια της Γης. Μορφές, ωστόσο, ενέργειας, ουσιώδεις για τη χημική και βιολογική εξέλιξη, πρέπει να ήταν παρούσες σε αφθονία: Ηλεκτρικές εκκενώσεις στην ατμόσφαιρα και υπεριώδης ακτινοβολία, που λόγω της απουσίας οξυγόνου έφθανε ανεμπόδιστη από τον Ήλιο.

Ασφαλώς, είναι δύσκολο να φαντασθεί κανείς ότι σ' αυτόν τον ταραγμένο πλανήτη –που χα-

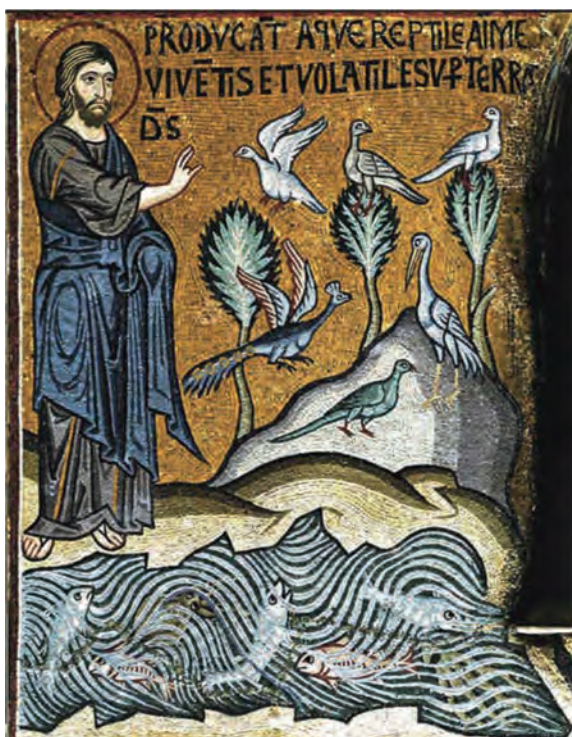

Γκράφιτι στο ανατολικό Λονδίνο.

ρακτηρίζεται από έντονη ηφαιστειακή δράση, μεγάλες γεωλογικές μεταβολές, και περιβάλλεται από ατμόσφαιρα δηλητηριωδών αερίων— είναι εφικτό η ζωή να κάνει το πρώτο της βήμα. [...] Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο δρόμος από αυτές τις χημικές ενώσεις ως το κύτταρο —τη βασική μονάδα της ζωής— είναι μακρύς και δαιδαλώδης. Διότι το κύτταρο αποτελεί μίαν αξιοθαύμαστη σύνθεση ενός δισεκατομμυρίου μορίων, διατεταγμένων σε πολύπλοκες δομές. Μόνο στο ανθρώπινο σώμα υπάρχουν 200 περίπου ποικιλίες κυττάρων, η κάθε ποικιλία έχοντας μια ειδική λειτουργία και αποστολή να επιτελέσει. [...]

Η σημερινή εικόνα του κύκλου της ζωής αρχίζει να αναδύεται. Οι ζωικοί οργανισμοί εκτρέφονται με οργανικές ύλες και τις καίνε με τη βοήθεια του οξυγόνου· ενώ τα φυτά αναπτύσσονται και διαβιούν με τη βοήθεια του ηλιακού φωτός, απελευθερώνοντας συνεχώς οξυγόνο. Όσο γνωρίζουμε, πάντως, ο παλαιότερος πολυκύτταρος οργανισμός πρέπει να ήταν κάποιο είδος μέδουσας, που έκανε την εμφάνισή του πριν από 700 εκατομμύρια χρόνια. Τα πρώτα είδη ιχθύων εμφανίστηκαν πολύ αργότερα, πριν από 500 περίπου εκατομμύρια χρόνια. Είναι αξιοσημείωτο ότι, για πολύ μεγάλο διάστημα της ηλικίας της Γης, η παρουσία της ζωής περιορίζεται σε υδάτινους χώρους, σε λίμνες και ωκεανούς. [...]

Γραμματικάκης, Γ., *Η κόμη της Βερενίκης*. Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο, ¹⁵1998, σελ. 92, 93, 97-98, 99, 102-104.

Ο Χριστός δημιουργεί τα πετεινά του ουρανού και τα ψάρια. Ψηφιδωτό (1140-70) στη καπέλα Παλατίνα, Παλέρμο. Κύριος Ναός, Κεντρικός Διάδρομος, Νότιος Τοίχος. Λεπτομέρεια.

Η συμβολική γλώσσα της Παλαιάς Διαθήκης

[...] Από τα παραπάνω προκύπτει σαφώς ότι η πρόσληψη μυθολογικών στοιχείων, που εξυπηρετούν τη διατύπωση των βιβλικών αληθειών, δεν σημαίνει και πρόσληψη της μυθολογικής σκέψης. Η ουσία του μύθου βρίσκεται στη θεώρηση των θεών ως μέρους του κόσμου τούτου. Ο τονισμός όμως της υπερβατικότητας του Θεού στη Βίβλο αποκλείει οποιοδήποτε συσχετισμό της με τα μυθολογικά κείμενα. Είναι αυτονόητο ότι συχνά η βιβλική γλώσσα είναι έντονα επηρεασμένη από τους μύθους της περιοχής, εφόσον οι βιβλικοί συγγραφείς αντλούν υλικό από τις αφηγήσεις του πνευματικού τους περιβάλλοντος, ιδιαίτερα όταν οι αφηγήσεις αυτές αναφέρονται σε θέματα όπως η δημιουργία, η προέλευση του κακού, η σχέση του ανθρώπου με το Θεό κ.λπ., που απασχολούν και τους ίδιους. Παρ' όλα αυτά, κατά πραγματικά αξιοθαύμαστο τρόπο, ο μύθος χρησιμοποιείται πάντοτε ως γλωσσική επένδυση, προκειμένου να διακηρυχθεί αφηγηματικά η αλήθεια για τον ένα και μοναδικό Θεό, ο οποίος δημιούργησε τον κόσμο τέλειο, έπλασε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή του, επεμβαίνει σωτηριολογικά στην ιστορία κ.λπ. Μέσα από τις αφηγήσεις των

ένδεκα πρώτων κεφαλαίων της Γενέσεως προβάλλει με τον πιο παραστατικό τρόπο η πτωτική πορεία του ανθρώπου που χαρακτηρίζεται από μια αλυσιδωτή διάσπαση των σχέσεων, ως συνέπεια της διάσπασης των σχέσεων με τον Θεό.

Κωνσταντίνου, Μ., Χίλια χρόνια και μία μέρα. Η συμβολική γλώσσα των αφηγηματικών κειμένων της Π.Δ., Σύναξη, 67, 1999, σελ. 110-111.

Το ζήτημα του μύθου και της αλήθειας στη θρησκευτική γλώσσα. Χρήση και ερμηνεία θρησκευτικών πηγών με μυθολογικό υλικό

«Ο Καλός Ποιμένας», ψηφιδωτό από το μαυσωλείο της Γάλα Πλακίδια στη Ραβένα, 425 μ.Χ.

Ένας βαθιά ελληνικός ορθόδοξος άγιος με «ρίζες» και «κλαδιά» πέρα από την ορθοδοξία

Υπάρχουν άγιοι στην ορθοδοξία που οι θρύλοι οι οποίοι τους συνοδεύουν φανερώνουν την ιδιαίτερη σχέση και αγάπη των πιστών προς αυτούς, σχέση που τους εκτείνει πέρα από τα όρια του δόγματος και της θρησκείας, τους καθιστά περισσότερο οικείους και οικουμενικούς.

Ένας από τους κυριότερους τέτοιους αγίους είναι ο Καππαδόκης Άγιος Γεώργιος, ο οποίος στη λαϊκή ψυχή έχει στοιχεία αγιοσύνης και ηρωισμού ταυτόχρονα, όπως και ο άλλος έφιππος άγιος, ο άγιος Δημήτριος. Στην Καππαδοκία, μάλιστα, πιστεύουν ότι τα άλογα του Άι-Γιώργη, του Άι-Δημήτρη, των αγίων Θεοδώρων και του αγίου Μηνά τρέχουν στον ουρανό και ότι είναι αυτά που προκαλούν τις βροντές και τις αστραπές με τα πέταλά τους.

Εικόνα Αγίου Γεωργίου. Άγνωστος ζωγράφος του Χάνδακα, τέλη 15ου αιώνα μ.Χ.

άγιοι στην Ανατολική Εκκλησία ήταν οι δυο Θεόδωροι, ο Τήρων και ο Στρατηλάτης. Η παλαιότερη παράσταση με τον Γεώργιο του έκτου αιώνα τον δείχνει ως αξιωματούχο, δηλαδή με την επίσημη και όχι με τη στρατιωτική του στολή. Δεν γνωρίζω για παράσταση του ένατου αιώνα. Πάντως, μόλις τον εντέκατο εμφανίζεται ως δρακοντοκτόνος. Πως και γιατί αντικαταστάθηκαν οι Θεόδωροι από τον Γεώργιο είναι ένα ζητούμενο». Το γεγονός πάντως δεν είναι άσχετο και με το ότι τον εντέκατο αιώνα το Βυζάντιο βρίσκεται πλέον σε εξαιρετικά δυσχερή θέση.

Ως δρακοντοκτόνο, τον άγιο τον διεκδίκησε και το Ισλάμ, κατά τον δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο αιώνα, ονομάζοντας τον Σαρί Σαλτίκ. Σύμφωνα με τον δικό τους θρύλο, ο Σαρί Σαλτίκ, πιστός σύντροφος του Χατζί Μπεκτάς (ιδρυτή του τάγματος των Μπεκτασήδων) έφθασε στη Βουλγαρία, σκότωσε έναν δράκοντα με επτά κεφάλια, απελευθέρωσε τη βασιλοπούλα και οι χριστιανοί (οι «άλλοι») ασπάστηκαν τον Μωάμεθ. Ο ίδιος θρύλος είναι πολύ ισχυρός στην Κρόια της Αλβανίας, αλλά και στη Βοσνία. [...]

Ο άγιος Γεώργιος των Μπεκτασήδων: Ο σύγχρονος ελληνισμός έχει συνδέσει με πλήθος εθίμων τη γιορτή του αγίου Γεωργίου. Τόσα πολλά είναι τα έθιμα που συνοδεύουν τις γιορτές του, ώστε είναι αδύνατον να καταγραφούν όλα και από όλα τα μέρη του ελληνισμού. Κοινό χαρακτηριστικό των περισσότερων είναι ότι ανήμερα της γιορτής του τρώνε αρνί, ενώ το ζώο αυτό, σε πολλά κτηνοτροφικά μέρη, κατά τη σχετική πανήγυρη, το περιφέρουν γύρω από

Το βασικό χαρακτηριστικό όμως του αγίου Γεωργίου σύμφωνα με τους θρύλους που σχετίζονται μ' αυτόν, το φανερώνει το επίθετο «δρακοντοκτόνος», επειδή ο άγιος σκότωσε ένα δράκο που φρουρούσε όλο το νερό της περιοχής και δεν άφηνε τους κατοίκους να υδρευτούν, αν δεν του έδιναν βορά κάθε φορά από έναν συντοπίτη τους. Αυτό συνεχιζόταν επί πολλά χρόνια, μέχρι που ήρθε η σειρά της μονάκριβης κόρης του τοπικού άρχοντα να θυσιαστεί στον δράκο.

Τότε, ο άγιος, καβαλάρης, με το κοντάρι του σκότωσε τον δράκο, έσωσε την κοπέλα και ελευθέρωσε και την πόλη.

Το αξιοσημείωτο στην όλη ιστορία είναι ότι την ιδιότητα του δρακοντοκτόνου ο άγιος την αποκτά μόλις τον εντέκατο αιώνα, και όχι ενωρίτερα. Οι παλαιότερες παραστάσεις του αγίου τον εικονίζουν ως αξιωματούχο. Γράφει σχετικά η αναπληρώτρια καθηγήτρια Βυζαντινής Τέχνης, Μαρία Βασιλάκη: «Οι κατεξοχήν δρακοντοκτόνοι

Πέρης Ιερεμιάδης, Άη Γιώργης.

την εκκλησία του αγίου, ενώ κολλούσαν κεριά στα κέρατά του και τα άναβαν, καθώς πήγαιναν να προσκυνήσουν.

Ο άγιος Γεώργιος όμως είναι αγαπημένος άγιος και των μουσουλμάνων Μπεκτασήδων ή Αλεβιτών (αίρεση του Ισλάμ, κατά πολλούς όμως θεωρούνται κρυπτοχριστιανοί). Ιδιαίτερα σε περιοχές της Θράκης, ο άγιος Γεώργιος τιμάται σε πολλούς τεκέδες (αλεβίτικα μοναστήρια), αλλά και στις πολλές ορθόδοξες εκκλησιές και παρεκκλήσια του αγίου που υπάρχουν στην περιοχή πολλές φορές απαντώνται μουσουλμάνοι που πηγαίνουν να προσευχηθούν ή να αφήσουν κάποιο τάμα! Κυρίως όμως προσφέρουν θυσίες ζώων, τα λεγόμενα Κουρμπάνια, κατά την ημέρα της γιορτής του αγίου, με το παλαιό ημερολόγιο, στις 6 Μαΐου.

Σταματιάδου, Μ., Ένας βαθιά ελληνικός ορθόδοξος άγιος με «ρίζες» και «κλαδιά» πέρα από την ορθοδοξία, *Νέμεσις*, τ. 113, Μάρτιος 2011.

Άγιος Γεώργιος ο Κουδουνάς στην Πρίγκηπο. Προσκύνημα χριστιανών και μουσουλμάνων.

Κριτική προσέγγιση των πεποιθήσεων και των στάσεων των πιστών απέναντι στα ιερά κείμενα

Παραδόσεις για τον άγιο Νικόλαο στην Ευρώπη

Σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες είναι διαδομένος ένας μύθος, με πρωταγωνιστή τον άγιο Νικόλαο. Σύμφωνα αυτόν, ένας έμπορος, που ζούσε στην πόλη του Αγίου Νικολάου, έχασε την περιουσία του και ήταν σε απόγνωση, επειδή δεν μπορούσε να ζηήσει την οικογένειά του. Όταν ο άγιος έμαθε για την τραγική κατάσταση της οικογένειας, αποφάσισε να τον βοηθήσει. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, ώστε να μη γίνει αντιληπτός, πήγε στη στέγη του σπιτιού του και έριξε χρυσά νομίσματα από την καμινάδα, τα οποία έπεσαν μέσα σε μια κάλτσα, που είχαν κρεμάσει στο τζάκι για να στεγνώσει. Το πρωί, η οικογένεια του εμπόρου ανακάλυψε το απρόσμενο δώρο.

Έτσι, σε διάφορους τόπους, διαδόθηκε το έθιμο να κρεμούν κάλτσες στο τζάκι και να τοποθετούν μέσα σε αυτές δώρα για τα παιδιά και η ανταλλαγή δώρων. Ο μύθος έγινε απαρχή για τη διάδοση ποικίλων δοξασιών και παραδόσεων σε ολόκληρο τον κόσμο.